

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 6 kwietnia 2017 roku w sprawie z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. przeciwko Instytutowi Centrum (...) w Ł. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w pkt 1. umorzył postępowanie w sprawie w zakresie żądania zapłaty kwoty 21.191 zł, w pkt 2. zasądził od pozwanego na rzecz powódki odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych: a) od kwoty 10.206 zł od dnia 6 kwietnia 2016 roku do dnia 7 czerwca 2016 roku, b) od kwoty 2.197 zł od dnia 8 kwietnia 2016 roku do dnia 7 czerwca 2016 roku, c) od kwoty 8.788 zł od dnia 9 kwietnia 2016 roku do dnia 7 czerwca 2016 roku, zaś w pkt 3. Oddalił powództwo w pozostałej części. W pkt 4. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5.929 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka, zaskarżając powyższy wyrok w zakresie pkt. 3 i 4. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. błąd w ustaleniach faktycznych Sądu I instancji poprzez nieprawidłowe przyjęcie, iż powód żąda zapłaty kosztów odzyskiwania należności przewyższających kwotę stałej rekompensaty 40 euro, podczas gdy na dochodzona kwotę 1.038,56 zł składa się 40 euro naliczane od sześciu transakcji handlowych, Sąd I instancji bezzasadnie uznał więc, iż powód dochodzi zwrotu kosztów o których mowa w art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 8.03.2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (zwrotu poniesionych kosztów odzyskiwania należności przewyższających kwotę 40 euro) podczas gdy powód dochodzi kwoty 40 euro od każdej transakcji handlowej, co jest zgodne z art. 10 ust. 1 w zw. z ust. 3,

2. naruszenie art. 10 ust. 1 i 3 oraz art. 11 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 8.03.2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych poprzez ich niezastosowanie i niezasądzenie kwot 40 euro naliczanych od każdej transakcji handlowej, podczas gdy znamionem jest, iż łącząca strony umowa z dnia 7.01.2016 r. miała charakter ramowy, w myśl bowiem jej § 1 ust. 1 przedmiotem była dostawa produktów leczniczych zgodnie z formularzem cenowym. W myśl zaś § 2 ust. 1 dostawa towaru następować miała sukcesywnie w okresie od dnia zawarcia umowy do dnia 30.06.2016 r., na podstawie zamówień częściowych. Zasadnym jest więc przyjęcie, iż każdorazowe złożenie przez pozwanego zamówienia na dostawę leków – zgodnie z warunkami umowy z dnia 7.01.2016 r. – prowadziło do zawarcia odrębnego stosunku zobowiązaniowego, który uznany może być za transakcję handlową w rozumieniu ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Dlatego też uzasadnione jest obciążanie pozwanego równowartością 40 euro oddzielnie do każdej niezapłaconej faktury. Każda faktura jest bowiem konsekwencją odrębnej transakcji handlowej (odrębnej dostawy). Stanowisko takie jest zgodne z judykaturą (vide uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11.12.2015 r. wydana w sprawie o sygn. akt III CZP) oraz doktryną (vide: B. P., Terminy zapłaty w transakcjach handlowych. Komentarz, Lex 2013, zgodnie z którym kwota określona w art. 10 ust. 1 ustawy przysługuje wierzycielowi odrębnie od każdej częściowej płatności). Ponadto art. 11 ust. 2 pkt 2 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych przewiduje, że w przypadku gdy świadczenie pieniężne ma być spełniane w częściach, kwoty 40 euro należą się w stosunku do każdej niezapłaconej części.

W oparciu o wskazane zarzuty strona apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w części tj. w punkcie 3 poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 1.038,56 zł (tysiąc trzydzieści osiem złotych 56/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za obydwie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna i skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy podziela dokonane ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy, przyjmując je za własne.

Zarzut naruszenia art. 10 ust. 1 i 3 oraz art. 11 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 8.03.2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych okazał się zasadny. Rację ma strona apelująca wskazując, że błędne było przyjęcie przez Sąd I instancji, iż w niniejszej sprawie powód żąda zwrotu kosztów o których mowa w art. 10 ust. 2 powołanej wyżej ustawy, tj. zwrotu poniesionych kosztów odzyskiwania należności przewyższających kwotę stałej rekompensaty 40 euro. Sąd I instancji nie dostrzegł bowiem, że na żadaną przez powoda kwotę 1.038,56 zł składa się 40 euro naliczane od sześciu transakcji handlowych.

Przede wszystkim wskazać należy, że stosownie do art. 10 ust. 1 w/w ustawy wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, bez wezwania, przysługuje od dłużnika z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności równowartość kwoty 40 euro przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności. Ust 2 stanowi zaś, że oprócz kwoty, o której mowa w ust. 1, wierzycielowi przysługuje również zwrot, w uzasadnionej wysokości, poniesionych kosztów odzyskiwania należności przewyższających tę kwotę.

Zgodnie zaś z art. 11 ust. 1 pkt 2 powołanej ustawy jeżeli strony transakcji handlowej zastrzegły w umowie, że świadczenie pieniężne będzie następować częściami, uprawnienie do kwoty, o której mowa w art. 10 ust. 1, oraz do zwrotu kosztów odzyskiwania należności, o których mowa w art. 10 ust. 2 - przysługuje odrębnie do niezapłaconej części.

W realiach niniejszej sprawy łącząca strony umowa z dnia 7.01.2016 r. miała charakter ramowy, w myśl bowiem jej § 1 ust. 1 przedmiotem była dostawa produktów leczniczych zgodnie z formularzem cenowym. W myśl zaś § 2 ust. 1 dostawa towaru następować miała sukcesywnie w okresie od dnia zawarcia umowy do dnia 30.06.2016 r., na podstawie zamówień częściowych. W przedmiotowej sprawie strony ustaliły, iż w ramach umowy, realizacja zakupów towaru odbywać się będzie na podstawie zamówień częściowych, towar będzie dostarczany sukcesywnie w oparciu o zamówienia pozwanego, za które ten będzie płacił cenę w oparciu o wystawiane faktury VAT w terminach umownych 30 dni od daty otrzymania prawidłowo wystawionej faktury VAT. Bez wątplenia zatem istniały podstawy do uznania, że świadczenie pieniężne z przedmiotowej umowy mogło być dokonywane częściami, a to sukcesywnie w zależności od składanego zamówienia, w oparciu o sukcesywnie wystawiane faktury VAT obejmujące odpowiadające częściowemu zamówieniu, częściowe świadczenie wzajemne - cenę. Nie ulega też wątpliwości, iż tak w świetle powołanych przepisów, jak i ich wykładni przy uwzględnieniu roli jaką miało spełniać to świadczenie, a to zapobieganiu opóźnień w zapłacie, równowartość 40 euro została zastrzeżona odrębnie co do każdej niezapłaconej części, w przedmiotowej sprawie objętej każdorazowo fakturą VAT. Każdorazowe bowiem złożenie przez pozwanego zamówienia na dostawę leków – zgodnie z warunkami umowy z dnia 7.01.2016 r. – prowadziło do zawarcia odrębnego stosunku zobowiązaniowego, który uznany może być za transakcję handlową w rozumieniu ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

W tym stanie rzeczy uzasadnione było obciążanie pozwanego równowartością 40 euro oddzielnie do każdej niezapłaconej faktury. Każda faktura jest bowiem konsekwencją odrębnej transakcji handlowej (odrębnej dostawy).

Mając na uwadze powyższe przepisy i rozważania, Sąd Okręgowy w oparciu o art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony w pkt 3. wyrok Sądu Rejonowego w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.038,56 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 31 maja 2016 roku do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądzone od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 187 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego,

na które złożyły się: opłata sądowa od apelacji w wysokości 52 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powódki w postępowaniu apelacyjnym w kwocie 135 zł ustalonej na podstawie § 2 pkt) 2 w zw. z § 10 ust 1. pkt 1. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804 z późn. zm.).